

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 351/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného spoločnosťou Artner Legal s. r. o., advokátska kancelária, Mandľová 69, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Štefan Artner, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 95/2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 95/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti vyplynuli najmä tieto relevantné skutočnosti:

«... Sťažovateľ je odporcom v súdnom konaní, ktoré začalo v roku 2001. Dňa 19.11.2001 podal právny predchodca súčasného žalobcu, spoločnosť Slovenský plynárenský priemysel a.s. žalobu o zaplatenie sumy 1.463,91 EUR (predtým 44.101,80 Sk) voči Sťažovateľovi na Okresný súd Bratislava II.

Slovenský plynárenský priemysel a.s. v priebehu súdneho konania postúpil pohľadávku, ktorá bola predmetom konania na Okresnom súde Bratislava II. na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava...

1.1 Stručné zhrnutie najdôležitejších momentov v doterajšom priebehu súdneho konania

V uvedenej veci:

Okresný súd Bratislava II. vydal dňa 17.12.2001 platobný rozkaz č.k. 31RO/4303/01.

Keďže žalobca, Slovenský plynárenský priemysel a.s., nevedel správne označiť žalovaného, Sťažovateľ podal odpor proti platobnému rozkazu až dňa 17.06.2002.

Okresný súd Bratislava II. uznesením zo dňa 10.07.2002 (doručeným až 16.09.2002) odmietol odpor podaný Sťažovateľom proti platobnému rozkazu.

Sťažovateľ podal dňa 30.09.2002 voči uzneseniu o odmietnutí odporu odvolanie;

Krajský súd Bratislava dňa 20.02.2003 uznesením č.k. 10 Co 236/2002 zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava II. o odmietnutí odporu a vec mu vrátil na ďalšie konanie;

Následne, v priebehu súdneho konania na Okresnom súde Bratislava II. sa Sťažovateľ aktívne bránil a namietal svoju pasívnu legitimáciu v konaní, zúčastnil sa všetkých pojednávaní, ktoré boli vo veci nariadené, predkladal dôkazy a navrhoval vykonanie výsluchu svedkov. Okresný súd Bratislava II. vyniesol rozsudok č.k. 14C/58/2003, ktorým zamietol nárok žalobcu, až dňa 08.04.2009.

Žalobca podal dňa 01.06.2009 proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. odvolanie.

Krajský súd Bratislava uznesením č.k. 6Co 259/2009 zo dňa 24.06.2010 napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava II. zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

Okresný súd Bratislava II. uznesením zo dňa 13.04.2012 pripustil zmenu účastníkov konania na strane navrhovateľa z dôvodu postúpenia pohľadávky zo spoločnosti Slovenský plynárenský priemysel a s. na spoločnosť EOS KSI Slovensko, s.r.o.

Okresný súd Bratislava II. rozsudkom č.k. 14C/58/2003 zo dňa 26.09.2012 opätovne zamietol nárok žalobcu a zaviazal ho zaplatiť Sťažovateľovi trovy konania.

Žalobca podal dňa 30.11.2012 proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II. odvolanie.

Krajský súd Bratislava rozsudkom zo dňa 09.10.2014 č.k. 9Co 42/2013 zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II. tak, že uplatňovaný nárok priznal žalobcovi a zaviazal Sťažovateľa žalovanú sumu uhradiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Vzhľadom na to, že žalobca začal priznaný nárok vymáhať v exekučnom konaní, Sťažovateľ vymáhaný nárok v plnej výške uhradil.

Sťažovateľ zároveň podal dňa 30.12.2014 prostredníctvom Okresného súdu Bratislava II. dovolanie smerujúce proti rozsudku Krajského súdu Bratislava č.k. 9Co 42/2013.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 20.12.2016 č.k. 2Cdo 938/2015 vyhovel podanému dovolaniu a zrušil rozsudok Krajského súdu Bratislava č.k. 9Co 42/2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Uznesenie Najvyššieho súdu SR bolo doručené Okresnému súdu Bratislava II. dňa 03.02.2017.

Súdne konanie je momentálne vedené na Krajskom súde Bratislava č.k. 9Co/95/2017.

Sťažovateľ podal dňa 13.09.2017 sťažnosť na postup súdu a prietahy v konaní.

Krajský súd Bratislava odpovedal Sťažovateľovi listom zo dňa 04.10.2017 (doručeným 05.10.2017), v ktorom Sťažovateľa informoval o prešetrení sťažnosti s tým, že dospel k záveru, že sťažnosť je nedôvodná.

Krajský súd Bratislava dňa 13.11.2017 doručil Sťažovateľovi predvolanie na pojednávanie vo veci na deň 18.01.2018...

1.2 Právna a faktická zložitost' veci

V priebehu súdneho konania sa konajúce súdy museli predovšetkým vysporiadať s problémom aplikácie nasledovných právnych predpisov:

vyhláška Federálneho ministerstva palív a energetiky č. 140/1979 Zb. o dodávke vykurovacích plynov obyvateľstvu,

Aplikácia vyhlášky na nároky uplatnené proti Sťažovateľovi je podľa názoru Sťažovateľa v rozpore s princípmi Ústavy SR, no konajúce súdy túto otázku nepovažovali za dôležitú a argumentačne sa s ňou v odôvodnení svojich rozhodnutí vôbec nevysporiadali.

Zákon č. 70/1998 Z. z. o energetike, v znení neskorších predpisov, ktorý s účinnosťou od 01.07.1998 zrušil vyhlášku č. 140/1979 Zb..

Zákon č. 70/1998 Z.z. o energetike a vykonávacie právne predpisy k nemu vydané (najmä vyhláška MH SR č. 265/1999 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o podmienkach pripojenia, dodávok a merania plynu) upravovali nový postup pri vyúčtovaní ceny odobratého plynu.

Podľa názoru Sťažovateľa nárok uplatnený žalobcom nie je právne ani fakticky komplikovaný, i keď je tu niekoľko prvkov, na základe ktorých je možné pripustiť odlišný výklad a prístup k posudzovanému prípadu.

Ako je však zrejmé z priebehu súdneho konania, Okresný súd Bratislava II. dvakrát rozhodol v prospech Sťažovateľa, pričom Krajský súd Bratislava po prvýkrát zrušil rozsudok z dôvodu, že nebol náležite zdôvodnený a druhýkrát rozhodol o zmene prvostupňového rozsudku, pričom sa dopustil obdobných pochybení (podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR, ktorým bol rozsudok zrušený) ako Okresný súd Bratislava II. - svoj rozsudok náležite neodôvodnil a bez toho, aby sa náležite vysporiadal s dôkaznou situáciou, rozhodol v prospech žalobcu.

Dokazovanie v súdnom konaní bolo v podstate ukončené už pred vydaním rozsudku Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 08.04.2009. V ďalšom priebehu súdneho konania v podstate už neboli predložené žiadne nové dôkazy, t.j. dôkazná situácia je už viac ako 8 rokov viac-menej jasná.

1.3 Správanie Sťažovateľa

Sťažovateľ považuje za potrebné zdôrazniť, že v doterajšom priebehu súdneho konania na Okresnom súde Bratislava II., na Krajskom súde Bratislava ako aj na

Najvyššom súde SR sa Sťažovateľ zúčastňoval osobne alebo prostredníctvom právneho zástupcu všetkých pojednávaní, ktoré boli nariadené vo veci;

Sťažovateľ aktívne predkladal písomné dôkazy na svoju obranu a ochranu svojich práv, zabezpečil vypočutie svedkov, ktorí mohli dosvedčiť ním tvrdené skutočnosti;

Sťažovateľ vždy reagoval na výzvy konajúceho súdu bez zbytočného odkladu a vždy dodržiaval procesné a poriadkové lehoty, ktoré mu boli konajúcim súdom určené.

Vzhľadom na doterajší priebeh súdneho konania má Sťažovateľ za to, že sa žiadnym spôsobom nepričinil o to, že konanie nie je ani po 16 rokoch ukončené.

1.4 Postup súdu

Vzhľadom na to, že dôkazná situácia je známa a uzavretá už viac ako 8 rokov, Sťažovateľ zastáva názor, že doteraz každý konajúci súd (Okresný súd Bratislava II., Krajský súd Bratislava, Najvyšší súd Slovenskej republiky) konal nehospodárne a neefektívne, v dôsledku čoho je kontinuálne porušované právo Sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (v zmysle Ústavy SR) ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (v zmysle Dohovoru citovaného v texte ďalej).

... V zmysle prvej vety druhého odseku článku 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa článku 6 (Právo na spravodlivé súdne konanie) ods. 1, prvá veta, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ako vyplýva z vyššie uvedeného stručného súhrnu súdneho konania, na konajúcich súdoch (Okresnom súde Bratislava II., Krajskom súde v Bratislave a na Najvyššom súde SR) je vedený spor žalobcu voči Sťažovateľovi od 17.12.2001.

Sťažovateľ do dnešného dňa vynaložil značné finančné prostriedky, ako aj čas a energiu na ochranu a obhajobu svojich práv a svojho postavenia.

Od podania žaloby ubehlo už takmer 16 rokov a Sťažovateľ sa zatiaľ márne snaží o to, aby konajúce súdy rozhodli a potvrdili to, že Sťažovateľ nie je povinný zaplatiť žalovanú sumu a že nie je pasívne legitimovaný v prebiehajúcom súdnom konaní.

Podľa názoru Sťažovateľa bol postupom súdov, ktorý je stručne opísaný v bode 1 tejto sťažnosti, porušený základný princíp ochrany práv účastníka konania, a to, aby bola jeho vec prerokovaná bez zbytočných prieťahov v konaní.

V súdnom konaní vedenom proti Sťažovateľovi síce počas trvania súdneho sporu boli vydané súdne rozhodnutia, avšak ani tieto neodstránili stav právnej neistoty, ktorá Sťažovateľovi vzniká v dôsledku neukončeného súdneho konania.

Opakujúcimi sa procesnými úkonmi (pojednávania, rozhodnutia, odvolania) konajúce súdy spôsobili neprimerané zaťaženie oboch strán sporu, a to tak časové ako aj finančné. Sťažovateľ zároveň vníma dlhodobý súdny proces ako zásah do jeho právneho postavenia, nakoľko uňho navodzuje pocit, že mu príslušné súdy SR nedokážu zabezpečiť primeranú právnu ochranu, ktorá mu je zaručená zákonmi a Ústavou SR.

Na základe rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 09.10.2014 (č.k. 9Co 42/2013) podal žalobca návrh na vykonanie exekúcie. Z uvedeného dôvodu bol Sťažovateľ nútený uhradiť žalovaný nárok, napriek tomu, že tento nárok neuznal a naďalej sa domáhal svojich práv podaním dovolania proti uvedenému rozsudku na Najvyšší súd SR. Po zrušení rozsudku dovolacím súdom sa márne dožadoval vrátenia uhradenej finančnej čiastky od žalobcu - uvedená situácia viedla k ďalšiemu súdnemu sporu, v ktorom Sťažovateľ žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia od žalobcu. Uvedený stav zhoršil stav právnej neistoty Sťažovateľa a zároveň prinútil Sťažovateľa vynaložiť ďalšie finančné prostriedky na súdnu ochranu svojich práv.

Z vyššie uvedených skutočností je možné jednoznačne konštatovať, že z dôvodu neehospodárneho a neefektívneho postupu súdov sa Sťažovateľ takmer 16 rokov domáha ochrany svojich práv. Žalobcovi uhradil žalovanú sumu, ktorej nárok je naďalej sporný a podľa názoru Sťažovateľa ju uhradil za inú osobu, ktorá mala byť v spore pasívne legitimovaná miesto jeho osoby. Prieťahy v súdnom konaní spôsobili začatie ďalšieho súdneho sporu o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý Sťažovateľovi rovnako spôsobil finančné výdavky ako aj stratu času.

Postup súdov SR jednoznačne navodzuje u Sťažovateľa stav právnej neistoty, pochybnosti o vymožitelnosti práva ako aj frustráciu z porušovania jeho základných práv a slobôd. Sťažovateľ sa už takmer 16 rokov zúčastňuje pojednávani, podáva návrhy a vynakladá finančné prostriedky v spore, ktorého nemal byť podľa jeho názoru ani účastníkom. Doterajší priebeh súdneho sporu v ňom vyvoláva nedôveru voči súdnemu systému a zákonom SR a nedáva mu pocit ochrany, aký by od štátnych orgánov SR a súdov SR očakával. Všetky doteraz urobené procesné úkony zo strany Sťažovateľa na jeho ochranu nevedli k jeho ochrane, určení jeho právneho postavenia a zadosťučineniu vzhľadom na vynaloženú námahu, čas a finančné prostriedky.

Z vyššie uvedeného súhrnu podľa názoru Sťažovateľa vyplýva, že boli porušené jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (v zmysle Ústavy SR) a jeho práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote (v zmysle Dohovoru).

... Sťažovateľ sa domnieva, že už vyčerpal všetky dostupné opravné a iné právne prostriedky, ktoré by mu mohli slúžiť na ochranu jeho práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a prejednanie v primeranej lehote a z tohto dôvodu je daná právomoc Ústavného súdu SR rozhodnúť o tejto sťažnosti.

... Sťažovateľ je presvedčený, že jeho základné práva bližšie špecifikované v časti 2 tejto sťažnosti boli porušené. Zároveň je presvedčený, že jednoduchým konštatovaním faktu, že jeho práva boli porušené, mu nebude poskytnuté dostatočné zadosťučinenie za celé roky trvania súdneho sporu, za pocity jeho frustrácie a bezmocnosti pri dlhoročných prieťahoch v konaní a za stratu jeho viery v spravodlivosť v jeho prípade a za stratu jeho viery v to, že konajúce súdy sú schopné ochrániť jeho práva a právom chránené záujmy.

Vzhľadom na uvedené si Sťažovateľ uplatňuje nárok na priznanie primeraného zadosťučinenia v zmysle § 50 ods. 3 a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde, a to vo výške 5.000 EUR.

Sťažovateľ pri výpočte primeraného zadosťučinenia nevychádza z nároku uplatňovaného žalobcom a nezohľadňuje ani svoje náklady, ktoré doteraz vynaložil pri svojej obrane a ochrane pred neoprávnenými nárokmi žalobcu.

Sťažovateľ pri výpočte vychádzal len z vyššie opísaných subjektívnych pocitov a pocitu subjektívnej ujmy, ktorú utrpel, ako aj z dĺžky doterajšieho súdneho konania (cca

16 rokov) a zadosťučinenie vo výške približne 300 EUR za každý rok trvania súdneho konania považuje za primerané.

... Krajský súd Bratislava odpovedal na sťažnosť Sťažovateľa listom zo dňa 04.10.2017, ktorý bol doručený právnemu zástupcovi Sťažovateľa dňa 05.10.2017.

Z uvedeného vyplýva, že zákonná lehota na podanie tejto sťažnosti bola dodržaná.

... Trovy súdneho konania pozostávajú z trov právneho zastúpenia Sťažovateľa vo výške 374,80 EUR. Trovy právneho zastúpenia vyčíslené za nižšie uvedené úkony právnej služby podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“):

... Vzhľadom na vyššie uvedené Sťažovateľ navrhuje, aby Ústavný súd SR vydal nasledovný nález:

1. Základné právo Sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co 95/2017 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Krajskému súdu Bratislava v konaní vedenom pod sp. zn. 9Co 95/2017 konať bez zbytočných prietahov.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi peňažnú sumu vo výške 5.000 EUR ako primerané finančné zadosťučinenie, ktoré je Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania, a Krajský súd Bratislava je preto povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 374,80 EUR na účet Artner Legal s.r.o., advokátska kancelária... konajúcej prostredníctvom: Mgr. Štefan Artner, advokát a konateľ, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.»

II.

3. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

5. O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný

súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 117/05, I. ÚS 225/05).

6. Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 95/2017.

7. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

8. Vychádzajúc zo sťažnosti, z jej príloh, ako aj zo zistení od krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie sa začalo začiatkom roku 2017 a vo veci bol krajským súdom vyhlásený rozsudok 18. januára 2018, teda napadnuté konanie bolo uvedeného dňa skončené. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 25. februára 2018. Napadnuté konanie pred krajským súdom trvalo približne 1 rok.

9. V súvislosti s uvedeným skutkovým stavom ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02), podľa ktorej nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem „zbytočné prietahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr.

I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01).

10. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ pred podaním sťažnosti ústavnému súdu využil možnosť postupu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) a 13. septembra 2017 podal sťažnosť na prietahy v konaní adresovanú predsedovi krajského súdu.

11. Ústavný súd konštatuje, že využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého mal sťažovateľ právo podľa citovaného zákonného ustanovenia zákona o súdoch, sa v okolnostiach posudzovanej veci prejavilo ako účinný prostriedok nápravy, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii a úspešne ho aj využil ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu. Po prešetrení vybavenia sťažnosti predsedom krajského súdu zo 4. októbra 2017, ktorý uznal dôvodnosť sťažnosti, krajský súd už plynulo vykonával úkony smerujúce k rozhodnutiu veci a napokon 18. januára 2018 aj meritórne rozhodol.

12. Skutočnosť, že orgán štátnej správy súdu uzná sťažnosť na prietahy za dôvodnú, nemusí viesť bez ďalšieho k prijatiu v nadväznosti na to podanej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie, pretože ústavný súd, pridržiavajúc sa doterajšej stabilizovanej judikatúry, považuje za potrebné poskytnúť všeobecnému súdu časový priestor na prijatie opatrení pre účely nápravy a odstránenia protiprávneho stavu zapríčineného jeho nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou (IV. ÚS 78/07, IV. ÚS 59/08).

13. Postup krajského súdu v napadnutom konaní zrejme nebol bez prietáhov (čomu nasvedčuje aj odpoveď predsedu krajského súdu zo 4. októbra 2017), avšak po využití účinných prostriedkov nápravy sa postup krajského súdu nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

14. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup krajského súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júla 2018